

ਜੇ. ਐਲ. ਗੁਪਤਾ, ਜੇ.

ਓਪੀ ਲਟਕਾ, - ਪਟੀਸ਼ਨਰ।

ਬਨਾਮ

ਸਟੇਟ ਬੈਂਕ ਆਫ ਪਟਿਆਲਾ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਕੀ
ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਰਾਹੀਂ, - ਉੱਤਰਦਾਤਾ।

1988 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੰ. 10971

2 ਮਈ 1991

ਸਟੇਟ ਬੈਂਕ ਆਫ ਪਟਿਆਲਾ (ਅਫਸਰਜ਼) ਸਰਵਿਸ ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ, 1979— ਰੈਗੂ. GI-ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਤਰੱਕੀ ਲਈ ਢੁਕਵਾਂ ਪਾਇਆ ਗਿਆ-ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਚਾਰਜਸ਼ੀਟ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦੇ ਨਿਰਧਾਰਨ ਲਈ ਸੀਲਬੰਦ ਕਵਰ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਤੀਜਾ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ- ਨੀਤੀਗਤ ਫੈਸਲਾ 'ਸੀਲਬੰਦ ਕਵਰ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ' ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਨਾ ਲੈਣ ਬਾਰੇ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਸ ਵਿਰੁੱਧ ਵਿਭਾਗੀ ਕਾਰਵਾਈ ਲਈ ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰੇ ਕੇਸ ਸਥਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਕਾਰਵਾਈ-ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਰਾਏ ਬਣਾਈ ਹੈ ਕਿ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਦੋਸ਼ਾਂ 'ਤੇ ਸਬੰਧਤ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਚਾਰਜਸ਼ੀਟ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ-ਪ੍ਰਮੋਸ਼ਨ ਰੋਕੀ ਗਈ ਬੇਇਨਸਾਫੀ ਅਤੇ ਬੇਇਨਸਾਫੀ ਹੈ।

(ਪਰਾ ੯)

ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਲਿਖਤੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਅਤੇ ਇੰਟਰਵਿਊ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਕਾਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਤਰੱਕੀ ਲਈ ਯੋਗ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਨਿਰਧਾਰਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਅਨੁਸਾਰ, ਸੇਵਾ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ ਦੀ ਵੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਸੇਵਾ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ ਅਤੇ ਪ੍ਰਤੀਯੋਗੀ ਚੋਣ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਤਰੱਕੀ ਲਈ ਯੋਗ ਸੀ, ਤਾਂ ਬੈਂਕ ਸਟਾਫ ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨਜ਼ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 2 ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਉਸਦੀ ਤਰੱਕੀ ਨੂੰ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਬੈਂਕ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਉਠਾਈ ਗਈ ਬਹਿਸ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੀ ਤਰੱਕੀ ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਵਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਰੋਕ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਸਜ਼ਾ ਵੀ ਦੋਸ਼ ਦੇ ਪੱਧਰ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਮੇਰੇ ਖਿਆਲ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਕਾਰਨ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੇਇਨਸਾਫੀ ਅਤੇ ਅਸਮਾਨਤਾ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਜੇਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਤਰੱਕੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਨੁਕਸਦਾਰ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਥਾਰਟੀ ਰੈਂਕ ਵਿੱਚ ਕਟੌਤੀ ਸਮੇਤ ਕੋਈ ਵੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਤੱਥ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਤਰੱਕੀ ਅਸਥਾਈ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰੋਕ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਵੱਕਾਰ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨੁਕਸਾਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਿਰਾਸ਼ਾਜਨਕ ਭੋਜਨ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜੇਕਰ ਤਰੱਕੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਜੇਕਰ ਉਹ ਉਸਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਲਗਾਏ ਗਏ ਦੋਸ਼ਾਂ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ

ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਜ਼ਰਮਾਨਾ ਲਗਾਉਣ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਰੋਕਦਾ ਜੋ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਉਚਿਤ ਪਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

226/227 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨ ਇਹ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕੇਸ ਦਾ ਰਿਕਾਰਡ ਮੰਗਿਆ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ:

(i) ਆਰਡਰ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੇ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰਿੱਟ ਜਾਰੀ ਕਰੋ

ਮਿਤੀ 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1988 (ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ P/Q) ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ;

(ii) ਸੈਂਡਮੁਸ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰਿੱਟ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇੰਟਰਵਿਊ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣਾ ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ MMGS-II ਦੇ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਤਰੱਕੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ, ਸਾਰੇ ਨਤੀਜੇ ਵਾਲੇ ਲਾਭਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਪਿਛਲਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ;

(ਹਾਇ) ਕੋਈ ਹੋਰ ਦੁਕਵੀਂ ਰਿੱਟ, ਆਦੇਸ਼, ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕਰਨਾ ਜੋ ਇਹ ਮਾਨਯੋਗ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਦੁਕਵਾਂ ਸਮਝੇ;

(iv) ਅਨੁਬੰਧਾਂ ਦੀਆਂ ਤਸਦੀਕਸ਼ੁਦਾ ਕਾਪੀਆਂ ਨੂੰ ਭਰਨ ਅਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਅਗਾਊਂ ਨੋਟਿਸ ਦੇਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ;

(v) ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਖਰਚੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰੋ।

ਐਸ.ਐਸ.ਨਿੱਝਰ, ਐਸ.ਕੇ. ਮਿੱਤਲ ਦੇ ਨਾਲ ਸੀਨੀਅਰ ਐਡਵੋਕੇਟ ਅਤੇ ਮਨਦੀਪ ਸਿੰਘ, ਐਡਵੋਕੇਟ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਲਈ ਸ੍ਰੀ ਸਜਲ ਆਹਲੂਵਾਲੀਆ, ਐਡਵੋਕੇਟ ਸਨ।

ਜਵਾਬਦੇਹੀਆਂ ਲਈ ਸਟੇਟ ਬੈਂਕ ਆਫ ਪਟਿਆਲਾ ਦੇ ਸੀਨੀਅਰ ਐਡਵੋਕੇਟ ਜੇ.ਐਸ.

ਨਿਰਣਾ

ਜਵਾਹਰ ਲਾਲ ਗੁਪਤਾ, ਜੇ.

“ਮੈਨੂੰ 26 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1986 ਨੂੰ ਤਰੱਕੀ ਲਈ ਯੋਗ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤਰੱਕੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਕਿਉਂਕਿ ਵਿਭਾਗ ਨੇ 22 ਜੁਲਾਈ, 1987 ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਵਿਰੁੱਧ ਚਾਰਜਸ਼ੀਟ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ” ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਾ ਜੋੜ ਅਤੇ ਉਪ ਪੱਖ ਹੈ। .

(2) ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ-ਬੈਂਕ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬ੍ਰਾਂਚ ਮੈਨੇਜਰ ਵਜੋਂ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ 1 ਅਕਤੂਬਰ, 1977 ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਜੂਨੀਅਰ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਗ੍ਰੈਡ-ਸਕੇਲ-1 ਵਜੋਂ ਤਰੱਕੀ

ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ।

(3) ਸਕੇਲ-1 ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਛੇ ਸਾਲ ਦੀ ਸੇਵਾ ਪੂਰੀ ਹੋਣ 'ਤੇ ਮਿਡਲ ਮੈਨੇਜਮੈਂਟ ਗ੍ਰੇਡ-ਸੀਲ ਈ-ਟੀਆਈ ਵਿੱਚ ਤਰੱਕੀ ਲਈ ਯੋਗ ਹਨ। ਇਹ ਤਰੱਕੀ ਇੱਕ ਲਿਖਤੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਅਤੇ ਇੰਟਰਵਿਊ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਸਕੇਲ-ਟੀਆਈ ਵਿੱਚ ਸਬੰਧਤ ਅਸਾਮੀਆਂ ਸਾਲ 1984 ਵਿੱਚ ਉਪਲਬਧ ਸਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਸਾਮੀਆਂ ਲਈ ਤਰੱਕੀ 1 ਅਗਸਤ 1984 ਤੋਂ ਲਾਗੂ ਹੋਣੀ ਸੀ। ਯੋਗਤਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਸਨ। 1 ਜਨਵਰੀ 1984 ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ 18 ਅਗਸਤ 1985 ਨੂੰ ਹੋਏ ਲਿਖਤੀ ਟੈਸਟ ਵਿੱਚ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ 21 ਦਸੰਬਰ 1985 ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਇੰਟਰਵਿਊ ਲਈ ਗਈ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਚੋਣ ਮੈਰਿਟ (ਪੀ3) ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਪਰ ਉਸ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਸੀ।

ਇੱਕ 'ਸੀਲਬੰਦ ਕਵਰ' ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ 22 ਜੁਲਾਈ, 1987 ਨੂੰ ਚਾਰਜ-ਸ਼ੀਟ ਦੇ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ 31 ਅਗਸਤ, 1987 ਨੂੰ ਚਾਰਜ-ਸ਼ੀਟ ਲਈ ਆਪਣਾ ਜਵਾਬ ਦਾਖਲ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇੱਕ ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, - 12 ਜਨਵਰੀ 1988 ਨੂੰ ਵਿਆਪਕ ਆਦੇਸ਼। ਇਹ ਕਾਰਵਾਈਆਂ 31 ਅਗਸਤ, 1988 ਦੇ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਸਮਾਪਤ ਹੋਈਆਂ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਮੂਲ ਤਨਖਾਹ ਵਿੱਚ ਦੋ ਪੜਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕਟੌਤੀ ਦਾ ਜੁਰਮਾਨਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

(4) ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸਾਲ 1985-86 ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਵਿਭਾਗ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਤਰੱਕੀ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ "ਸੀਲਬੰਦ ਕਵਰ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ" ਨੂੰ ਗਲਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1988 ਨੂੰ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਦੇ ਰੱਦ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਮੌਜੂਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨ ਰਾਹੀਂ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਕੀਤੀ ਹੈ।

(5) ਜਵਾਬਦੇਹੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕਰਵਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੀਆਂ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਸਟੇਟ ਬੈਂਕ ਆਫ ਪਟਿਆਲਾ (ਅਫ਼ਸਰਜ਼) ਸਰਵਿਸ ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ, 1979 (ਛੋਟੇ ਵਜੋਂ 'ਨਿਯਮ') ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ-ਬੈਂਕ ਦੇ ਬੋਰਡ ਆਫ ਡਾਇਰੈਕਟਰਜ਼ ਦੀ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਕਮੇਟੀ ਨੇ 26 ਜੂਨ 1982 ਨੂੰ ਹੋਈ ਆਪਣੀ ਮੀਟਿੰਗ ਵਿੱਚ ਤਰੱਕੀਆਂ ਆਦਿ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਜਾਰੀ ਦਿਸ਼ਾ-ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਅਪਣਾਇਆ ਸੀ। 6 ਜੁਲਾਈ, 1982 ਜਿਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ "ਸੀਲਬੰਦ ਕਵਰ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ" ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ "ਮੈਰਿਟ ਚੈਨਲ" ਅਧੀਨ ਸਾਲ 1984 ਦੀਆਂ ਖਾਲੀ ਅਸਾਮੀਆਂ ਲਈ ਸਕੇਲ-2 ਲਈ ਤਰੱਕੀ ਲਈ ਯੋਗ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਇੰਟਰਵਿਊ ਕਮੇਟੀ ਦੁਆਰਾ ਢੁਕਵਾਂ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ 18 ਜਨਵਰੀ 1986 ਨੂੰ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ

ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਕਮੇਟੀ ਨੇ 26 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1986 ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ 1 ਅਗਸਤ, 1984 ਤੋਂ ਸਕੇਲ-2 ਵਿੱਚ ਤਰੱਕੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਨੇ ਅੱਗੇ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਨੂੰ 'ਸੀਲਬੰਦ ਕਵਰ' ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਵਿਰੁੱਧ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨੀ ਕਾਰਵਾਈ ਬਾਰੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਆਖਿਰਕਾਰ ਦੋਸ਼ੀ ਪਾਇਆ ਗਿਆ, ਚੋਣ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ।

(6) ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਵੱਲੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਸ੍ਰੀ ਨਿੱਝਰ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਸਾਲ 1986 ਵਿੱਚ ਤਰੱਕੀ ਲਈ ਯੋਗ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਜੁਲਾਈ, 1987 ਤੱਕ ਉਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਚਾਰਜਸ਼ੀਟ ਜਾਰੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਨੂੰ ਤਰੱਕੀ ਦੇਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਸੀ। ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਤਰੱਕੀ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਨਮਾਨੀ ਅਤੇ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਸੀ। ਇਸ ਦੇ ਖਿਲਾਫ਼ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰੰਗ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ

ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੇ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਨਾਲ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਪ੍ਰਗਟਾਈ ਹੈ ਕਿ ਬੈਂਕ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ 6 ਜੁਲਾਈ, 1982 ਦੇ ਪੱਤਰ ਰਾਹੀਂ ਸਰਕੂਲੇਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨੀਤੀਗਤ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਨਾਲ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਅਨੁਕੂਲ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨੀ ਕਾਰਵਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। 24 ਸਤੰਬਰ, 1985 ਤੱਕ ਜਦੋਂ ਜ਼ੋਨਲ ਮੈਨੇਜਰ ਦੇ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਨੂੰ ਜਨਰਲ ਮੈਨੇਜਰ ਦੁਆਰਾ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਦੀ ਕਾਪੀ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਦੇ ਨਾਲ ਅਨੁਬੰਧ R-3 'ਤੇ ਹੈ।

(1) ਸਬੰਧਤ ਦਲੀਲਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਨ ਲਈ, R-3 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਅਤੇ R1 ਵਿੱਚ ਨੀਤੀ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਜ਼ੋਨਲ ਮੈਨੇਜਰ ਦੁਆਰਾ 14 ਸਤੰਬਰ, 1985 ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਨਰਲ ਮੈਨੇਜਰ ਦੁਆਰਾ 24 ਸਤੰਬਰ, 1985 ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ “ਗਲਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਗਲੀ ਕਾਰਵਾਈ ਲਈ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨੀ ਕਾਰਵਾਈ ਸੈੱਲ। ਕੀ ਇਸ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਚਾਰਜਸ਼ੀਟ ਕਰਨ ਦਾ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਫੈਸਲਾ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ? ਘਟਨਾਕ੍ਰਮ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਚਾਰਜਸ਼ੀਟ ਅਸਲ ਵਿੱਚ 22 ਜੁਲਾਈ 1987 ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਸਾਲ ਅਤੇ ਦਸ ਮਹੀਨੇ ਬਾਅਦ। ਇਸ ਤੱਥਾਤਮਕ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਪਿਛੋਕੜ ਵਿੱਚ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੇਸ ਨੂੰ 6 ਜੁਲਾਈ, 1982 ਦੇ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਆਏ ਨੀਤੀਗਤ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਨੀਤੀਗਤ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਸੰਬੰਧਤ ਹਿੱਸਾ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ:-

'ਸੀਲਡ ਕਵਰ ਵੈਕੈਂਸੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ' (i) ਇੰਟਰਵਿਊ ਕਮੇਟੀ/ਸਟਾਫ਼ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਮੁਅੱਤਲੀ ਅਧੀਨ ਜਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨੀ ਕਾਰਵਾਈ ਚੱਲ ਰਹੀ ਹੈ ਜਾਂ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਹਨ, ਦੇ ਕੇਸਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰੋਮੋਸ਼ਨ ਲਈ ਵਿਚਾਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਇੱਕ ਅਧਿਕਾਰੀ ਜਿਸਦਾ ਆਚਰਣ ਜਾਂਚ ਅਧੀਨ ਹੈ, ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਚੱਲ ਰਹੀ

ਹੈ ਜਾਂ ਉਸ ਬਾਰੇ/ਵਿਰੁਧ ਕੋਈ ਗੁਪਤ ਨੋਟ ਜਾਂ ਰਿਪੋਰਟ ਹੈ, ਉਸ ਦੀ ਤਰੱਕੀ ਦੇ ਮੌਕੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਕੋਈ ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰੇ ਕੇਸ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਵਿਭਾਗੀ ਕਾਰਵਾਈ ਜਾਂ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਕਾਰਵਾਈ ਲਈ ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪਰਾਧਿਕ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ, ਕੇਵਲ ਜਾਂਚ ਦੇ ਸਿੱਟੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਜਾਂ ਤਾਂ ਬੈਂਕ ਜਾਂ ਸੈਂਟਰਲ ਬਿਊਰੋ ਆਫ ਇਨਵੈਸਟੀਗੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂਚ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਰਾਏ ਬਣਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸਬੰਧਤ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਚਾਰਜਸ਼ੀਟ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਖਾਸ ਦੋਸ਼ਾਂ 'ਤੇ ਜਾਂ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਹੈ;

"ਸੀਲਬੰਦ ਕਵਰ ਵੈਕੈਸੀ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ", ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਅਜਿਹੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਸਦੇ ਖਿਲਾਫ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨੀ ਕਾਰਵਾਈ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਉਪਰੋਕਤ ਦੀ ਇੱਕ ਪੜਚੋਲ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਤਰੱਕੀ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ "ਵਿਭਾਗੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਵਾਈ ਲਈ ਕੋਈ ਮੁੱਢਲਾ ਕੇਸ ਸਥਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਰਾਏ ਨਹੀਂ ਬਣਾਈ ਜਾਂਦੀ ਕਿ ਇੱਕ ਚਾਰਜਸ਼ੀਟ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਖਾਸ ਦੋਸ਼ਾਂ 'ਤੇ ਸਬੰਧਤ ਅਧਿਕਾਰੀ।ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਹੀ 'ਸੀਲਬੰਦ ਕਵਰ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ' ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਤੰਬਰ, 1985 ਵਿੱਚ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਅੰਤਮ ਫੈਸਲਾ ਜੋ ਜਨਰਲ ਮੈਨੇਜਰ ਦੁਆਰਾ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਕੇਸ ਨੂੰ ਅਗਲੇਰੀ ਕਾਰਵਾਈ ਲਈ ਬੈਂਕ ਦੇ ਡਿਸਕ ਪਲੈਨਰੀ ਐਕਸ਼ਨ ਸੈੱਲ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ। ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਦੋਸ਼ਾਂ ਲਈ ਚਾਰਜਸ਼ੀਟ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਸਹੀ ਹੈ ਕਿ 22 ਜੁਲਾਈ, 1987 (ਅਨੈਕਸਰ ਪੀ-1) ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਲਗਾਏ ਗਏ ਅੰਤਮ ਦੋਸ਼ ਕਾਫੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਉਹੀ ਸਨ ਜੋ ਅਨੁਬੰਧ ਆਰ-3 ਦੇ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ, ਤੱਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਰਾਏ ਸਤੰਬਰ, 1985 ਵਿੱਚ ਸ਼ੀਟ ਦਾ ਗਠਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ, ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਦੀ ਤਜਵੀਜ਼ ਸੀ ਅਤੇ ਕਾਰਜਾਂ ਨੂੰ 'ਅਨੁਸ਼ਾਸਨੀ ਕਾਰਵਾਈ ਸੈੱਲ' ਕੋਲ ਭੇਜਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

(8) ਨਿਊ ਬੈਂਕ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਬਨਾਮ ਐਨਪੀ ਸਹਿਗਲ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਜੇਟੀ (1) ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਸ ਦੁਆਰਾ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਫੈਸਲੇ ਵੱਲ ਵੀ ਖਿੱਚਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡ ਸ਼ਿਪਜ਼ ਬੈਂਕ ਦੀ ਪ੍ਰੋਮੋਸ਼ਨ ਪਾਲਿਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 9 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਇੱਕ ਸਮਾਨ ਵਿਵਸਥਾ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਇਹ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ: -

“ਧਾਰਾ 9—ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਚੱਲ ਰਹੀ ਹੈ, ਨੂੰ ਤਰੱਕੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਲੈਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ,

ਇਸ ਸ਼ਰਤ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਿ ਤਰੱਕੀਆਂ (ਜੋ ਉਹ ਚੁਣੇ ਗਏ ਹਨ) ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਰੋਕੇ ਜਾਣਗੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੋਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ। ਅਜਿਹੀ ਘਟਨਾ ਵਿੱਚ ਤਰੱਕੀ ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗੀ ਜਿਸ ਦਿਨ ਤੋਂ ਇਹ ਹੋਰ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਹੁੰਦਾ ਪਰ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨੀ (P8) ਕਾਰਵਾਈ ਲਈ। ਅਧਿਕਾਰੀ ਤਰੱਕੀ ਲਈ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਨਿੰਦਾ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਉਪਰੋਕਤ ਨਿਯਮ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ: -
“7. ਇਸ ਧਾਰਾ ਨੂੰ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੜ੍ਹਨ 'ਤੇ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਕਿਸੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਵਿਰੁੱਧ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਚੱਲ ਰਹੀ ਹੈ।

.ਓ. ਪੀ.ਲਟਕਾ

ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਬੈਂਕ, ਜੋ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਬੈਂਕ ਨੂੰ ਸਬੰਧਤ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਤਰੱਕੀ ਲਈ ਵਿਚਾਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਉਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਚਾਰੇ ਜਾਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਇਹ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ, ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਤਰੱਕੀ ਲਈ ਯੋਗ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਤਰੱਕੀ ਲਈ ਚੁਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਤਰੱਕੀ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਰੋਕੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੋਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਬਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ। ਇਹ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ ਕਿ ਉਕਤ ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਅਜਿਹੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਬਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਤਰੱਕੀ ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਲਾਗੂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਦਿਨ ਤੋਂ ਇਹ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਹੁੰਦਾ ਪਰ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨੀ ਕਾਰਵਾਈ ਲਈ। ਇਹ ਨਿਯਮ ਇਸ ਅਰਥ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨੀ ਕਾਰਵਾਈ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ ਹੈ ਜਾਂ ਸ਼ੁਰੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ, ਸਬੰਧਤ ਅਧਿਕਾਰੀ ਜਿਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਦੁਰਵਿਹਾਰ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਏ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਨੂੰ ਨਾ ਤਾਂ ਪ੍ਰੋਮੋਸ਼ਨ ਲਈ ਵਿਚਾਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਉਹ ਹੋਰ ਵਿਚਾਰੇ ਜਾਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਨੂੰ ਤਰੱਕੀ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਇਹਨਾਂ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ 17 ਜੁਲਾਈ, 1984 ਨੂੰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਨੂੰ ਸਕੇਲ II ਤੋਂ ਸਕੇਲ III ਵਿੱਚ ਤਰੱਕੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਤਰੱਕੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਏ ਦੁਰਵਿਹਾਰ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਨੂੰ ਮੁਆਫ ਕਰਨ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੀ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਅਤੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਵਿੱਚ ਉਕਤ ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ (9) ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਕੋਲ ਤਰੱਕੀ ਲਈ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਵਿਕਲਪ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਹ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਉਸ ਨੂੰ ਤਰੱਕੀ ਦੇਣ ਲਈ ਤਰੱਕੀ ਲਈ ਯੋਗ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਸਿੱਟੇ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਇਹ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਚਾਰਜਸ਼ੀਟ ਅਤੇ ਉਕਤ ਚਾਰਜ-ਸ਼ੀਟ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨੀ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿਚ ਮਾੜਾ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ

ਦਖਲ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। . ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਹੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਇਹ ਮੰਨਣ ਵਿੱਚ ਗਲਤੀ ਵਿੱਚ ਸਨ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਇਕ ਨੰਬਰ 1 ਦੇ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਦੀਆਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀਆਂ ਕਥਿਤ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਮਾਫ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸਿੱਟਿਆਂ ਨੂੰ ਆਧਾਰ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।" (ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ)

ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਪਰੋਕਤ ਐਲਾਨ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਇਹ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਵਿਰੁੱਧ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨੀ ਕਾਰਵਾਈ ਚੱਲ ਰਹੀ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਨਾ ਤਾਂ ਵਿਚਾਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸ ਨੂੰ ਤਰੱਕੀ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਨੇ ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਲਿਆ ਕਿ ਨਿਯਮ "ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਬਰੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ" ਤਰੱਕੀ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੌਜੂਦਾ ਸੌਖ ਵਿੱਚ ਸਰਕੂਲਰ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਲਗਭਗ ਸਮਾਨ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ, ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ, ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਵਿਕਲਪ ਨਹੀਂ ਹੈ ਇਹ ਮੰਨਣ ਲਈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਯੋਗ ਪਾਏ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਦੀ ਤਰੱਕੀ ਨੂੰ ਰੋਕਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

(9) ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪਹਿਲੂ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਸੇਵਾ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। ਸੈਕਸ਼ਨ 2 ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ ਅਤੇ ਅਪੀਲ ਸੰਬੰਧੀ ਵਿਵਸਥਾ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ 67 ਜੁਰਮਾਨਿਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਤਰੱਕੀ ਰੋਕਣਾ ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ 67 ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਿਰਧਾਰਤ ਜੁਰਮਾਨਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਕ੍ਰਮ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਲਿਖਤੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਅਤੇ ਇੰਟਰਵਿਊ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਕਾਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਤਰੱਕੀ ਲਈ ਯੋਗ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। *cedure*, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਸੇਵਾ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ ਦੀ ਵੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਆਪਣੀ ਸੇਵਾ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ ਅਤੇ ਪ੍ਰਤੀਯੋਗੀ ਚੋਣ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਤਰੱਕੀ ਲਈ ਯੋਗ ਸੀ, ਤਾਂ ਬੈਂਕ ਸਟਾਫ ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 2 ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਉਸਦੀ ਤਰੱਕੀ ਨੂੰ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੀ ਤਰੱਕੀ ਉਸ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਕਾਰਵਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਹੋਲਡ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਸਜ਼ਾ ਵੀ ਦੋਸ਼ ਦੇ ਪੱਧਰ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਅਜਿਹੀ ਕਾਰਵਾਈ, ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੇਇਨਸਾਫੀ ਅਤੇ ਅਸਮਾਨਤਾ ਵਾਲੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਜੇਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਤਰੱਕੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ੀ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਥਾਰਟੀ ਰੈਂਕ ਵਿੱਚ ਕਟੌਤੀ ਸਮੇਤ ਕੋਈ ਵੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਤੱਥ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਤਰੱਕੀ ਅਸਥਾਈ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰੋਕ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਵੱਕਾਰ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨੁਕਸਾਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਨਿਰਾਸ਼ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜੇਕਰ ਤਰੱਕੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਪਰ ਆਖਰਕਾਰ ਉਹ ਉਸਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਲਗਾਏ ਗਏ ਦੋਸ਼ਾਂ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਜੁਰਮਾਨਾ ਲਗਾਉਣ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਰੋਕਦਾ ਜੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਉਚਿਤ ਪਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

(10) ਇਸ ਲਈ, ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਹੈ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਤਰੱਕੀ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ ਜਵਾਬਦਾਰੀਆਂ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਬੇਇਨਸਾਫੀ ਅਤੇ ਅਨੁਚਿਤ ਸੀ।

(11) ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪਹਿਲੂ ਵੀ ਹੈ। ਇਹ ਤਰੱਕੀ 1 ਅਗਸਤ, 1984 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਹੋਣੀ ਸੀ। ਉਸ ਮਿਤੀ ਨੂੰ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਲਈ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸ 'ਤੇ ਕੋਈ ਦੋਸ਼ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਭਾਵੇਂ ਸ਼੍ਰੀ ਨਾਰੰਗ ਦੀ ਇਹ ਦਲੀਲ ਕਿ ਸਤੰਬਰ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਵਿਰੁੱਧ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨੀ ਕਾਰਵਾਈ ਬਾਰੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 1985 ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਰੱਕੀ ਲਈ ਵਿਚਾਰ 1 ਅਗਸਤ 1984 ਤੋਂ ਹੈ, ਵਿਚਾਰੀ ਕਾਰਵਾਈ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਪ੍ਰਸੰਗਿਕ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਕਾਰਵਾਈ ਸਿਰਫ ਦੋ ਪੜਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਮੁਢਲੀ ਤਨਖਾਹ ਵਿੱਚ ਕਟੌਤੀ ਕਰਕੇ ਸਮਾਪਤ ਹੋਈ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਬੈਂਕ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਡਾ.ਐਨ.ਕੇ.ਸੂਦਵ. ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਤਾਰਾ ਵਤੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ (ਐਮ ਐਸ ਲਿਬਰਹਾਨ, ਜੇਜੇ 349

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਨਾ ਸਿਰਫ ਤਨਖਾਹ ਵਿੱਚ ਕਟੌਤੀ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ ਸਗੋਂ ਤਰੱਕੀ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਵੀ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ।

(12) ਉਪਰੋਕਤ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਮੈਂ ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਅਨੁਸੂਚਿਤ P-6 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਸਮੇਤ, ਇਤਰਾਜ਼ਯੋਗ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਮੱਧ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਗ੍ਰੈਡ ਸਕੇਲ-2 ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। 1 ਅਗਸਤ, 1984 ਸਮੇਤ ਖਰਚੇ 3000 ਰੁਪਏ ਹਨ।

ਜੇ. ਐੱਸ. ਟੀ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ-ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਡੋਲਮਿਨ

ਐਮਐਸ ਲਿਬਰਰਹਾਨ, ਜੇ.

ਡਾ. ਐਨ ਕੇ ਸੂਦ, - ਪਟੀਸ਼ਨਰ।

ਬਨਾਮ

ਐਸ. ਐਮ. ਟੀ. ਤਾਰਾ ਵਤੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ, - ਜਵਾਬਦਾਰ।

ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਵੀਜ਼ਨ ਨੰ. 1237 .

6 ਸਤੰਬਰ 1991

ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਸ਼ਹਿਰੀ ਕਿਰਾਇਆ ਪਾਬੰਦੀ ਐਕਟ (1949 ਦਾ III)- ਸ. 13 (2) (ਟੀ)- ਕਿਰਾਏ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਮੰਗੀ ਗਈ ਬੇਦਖਲੀ-ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਖਰੜੇ ਦੀ ਮਿਤੀ 31 ਮਈ, 1983 ਦੀ ਪਲੇਟ ਦੀ ਕਾਪੀ ਦੀ ਕਾਪੀ- ਪਟੀਸ਼ਨ ਬਹੁਤ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਭਾਵ 16 ਸਤੰਬਰ, 1993- ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਬਾਰੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਕੋਈ ਨੋਟਿਸ ਨਹੀਂ ਪਟੀਸ਼ਨ—ਪਲੇ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਡਰਾਫਟ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੱਕ ਕਿਰਾਏ ਦਾ ਟੈਂਡਰ—ਕਿਸੇ ਟੈਂਡਰ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ—ਇਹ ਅਨੁਮਾਨ ਲਗਾਉਣਾ ਉਚਿਤ ਹੈ ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੇ 31 ਮਈ, 1983 ਤੱਕ ਦਾਅਵਿਆਂ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਭੁਗਤਾਨ ਨਾ ਕਰਨ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਬੇਦਖਲੀ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਅਣ-ਨਿਰਧਾਰਤ ਲਈ ਨਹੀਂ। ਤਾਰੀਖ਼.

(ਪਾਰਾ 24, 28 ਅਤੇ 31)

ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਸਿਰਫ਼ * ਤਸਦੀਕ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰਨ ਵਾਲੀ ਘਟਨਾ ਜੋ ਵਾਪਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਬੇਦਖਲੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਤਸਦੀਕ ਅਤੇ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨਾ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਖਰੜਾ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਅਤੇ - ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਫਾਈਲ ਕਰਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਦੀ ਸੂਚਨਾ ਨਾ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਨਾਲ, ਇਹ ਅਨੁਮਾਨ ਲਗਾਉਣਾ ਉਚਿਤ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੇ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਬੇਦਖਲੀ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। 1 ਜਨਵਰੀ, 1983 ਤੋਂ 31 ਮਈ, 1983 ਤੱਕ ਦੇ ਕਿਰਾਏ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਦੀ ਕਿਸੇ ਅਣ-ਨਿਰਧਾਰਤ ਮਿਤੀ ਤੱਕ ਨਹੀਂ। ਮੈਂ ਜਵਾਬਦਾਰਾਂ ਲਈ ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲ ਦੀ ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮਨਾਉਣ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹਾਂ ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚਤ ਕਿਰਾਏ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਬੇਦਖਲੀ ਦੀਆਂ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਲੈ ਸਕਦਾ ਹੈ,